

यस अध्यायको निम्ति पढ्नुहोस्: रोमी ६, १ यूहन्ना १:८-२:१।

स्मरण गर्नुपर्ने पद: पाप तिम्रो स्वामी हुनेछैन। व्यवस्थाले पनि तिमीमाथि रजाई गर्नेछैन। परमेश्वरको अनुग्रहले तिमीहरू स्वतन्त्र भएका छौ।" (रोमी ६:१४बाट रूपान्तरित)।

हाम्रो कुनै धर्मकर्म वा परमेश्वरको आज्ञा पालन नगरिकनै हामी विश्वासद्वारा निर्दोष ठहरिन पुग्छौं भनेर पावलले प्रचार गरेका छन् । अनि यसबाट स्पष्ट रूपमा निस्कने प्रश्नको जवाफ दिन अघि भन्दछन्: यदि हाम्रो असल कामले हामीलाई मुक्ति दिँदैन भने किन असल काम गर्ने त? अनुग्रहले मात्र हामी मुक्ति पाउँछौं भने पाप गर्दै जाऔं, हुन्न त?

यो महत्वपूर्ण प्रश्नको जवाफ पावलले रोमी ६ अध्यायमा दिन्छन्। अघिल्लो अध्यायमा हामीले हेर्नुभयो हामी कसरी परमेश्वरको सामु निर्दोष र धर्मी ठहरिन्छौं। अब यस अध्यायमा हामी यो हेर्न गइरहेकाछौं, यदि हामी परमेश्वरको सामु निर्दोष र धर्मी ठहरियो भने हाम्रो जीवन कस्तो हुनुपर्दछ। परमेश्वरले निर्दोष सावित गर्नुभएको जीवनलाई पवित्रकरण तथा अंग्रेजीमा sanctification अर्थात् सान्क्तिफिकेशन भनिन्छ। अब पावलले रोमी ६ मा यस विषयलाई हाम्रो सामु प्रस्तुत गरेको पाउँछौं। यो पवित्रकरण जीवन भनेको पापमाथि विजय प्राप्त गर्ने जीवन हो र दिनप्रतिदिन येशूको स्वरूपमा आफूलाई ढाल्दै लानु हो। तर रोचक त यो छ, यो शब्द आफै रोमीको पुस्तकमा पाइदैन। पवित्र अर्थात् चोखो अर्थात् sanctified (सान्क्तिफाइड) भन्ने शब्द पावलले केवल एक पटक मात्र प्रयोग गरेको पाउँछौं, त्यो पनि रोमीको पुस्तकको अन्तिममा (रोमी १५:१६)।

यसको अर्थ के पावलले यस विषयसँग कुनै सरोकार नै छैन भन्न खोजेको हो त? विश्वास गरे पुगिहाल्छ नी पवित्र जीवनसँग किन चासो राख्ने भनेर पावलले सिकाउन खोजेका हुन् त? कदापी होइन। पावलले यस शब्दलाई केवल प्रयोग मात्र गरेका छन्।

बाइबलको अन्य भागहरूमा प्रयोग गरिएको शब्द, "पवित्र हुनु, शुद्ध हुनु, चोखो पारेर बस्नु"को अर्थ "समर्पित जीवन" हो। यो समर्पित जीवन प्रायजसो परमेश्वरमा भन्ने जनाउँदछ। यसकारण पवित्र

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

हुनु भनेको यो यस्तो प्रक्रिया हो जो भइसकेको भन्ने जनाउँछ, कुनै भविष्यमा हुने कुरा होइन। “सबै जना जो पवित्र पारिएकाहरू” भनेर पावलले विश्वासीहरूको बारेमा प्रेरित २०:३२मा भनेको पाउँछौं। पवित्र जीवन बिताउनेहरूले आफ्नो जीवन परमेश्वरमा समर्पण गरिसकेका हुन्छन्।

तर बाइबलमा पवित्र हुनु भनेर प्रयोग गरिएको शब्दले पवित्रकरणको गरिमामय शिक्षालाई अवमूल्यन गर्दैनन्। फेरि पवित्रकरण प्रक्रिया एक दिनको होइन, तर जीवनको सेरोफेरोमा पूरा गर्दै जाने प्रक्रिया हो भनेर पनि बाइबलले अश्विकार गर्दैन। मानिसले पवित्र जीवन यापन गर्नुपर्छ भनेर बाइबलले कडा रूपमा समर्थन गरेको पाउँछौं। तर यो जीवनलाई केवल पवित्र भन्ने मात्र शब्दलाई प्रयोग नगरेर अरू शब्दहरू पनि प्रयोग गरेको पाउँछौं।

विश्वासद्वारा पाउने मुक्तिको अर्को पक्ष यस अध्यायमा अध्ययन गर्नेछौं। यो पक्षमा मानिसहरू धेरै नै अलमलमा परेको पाउँछौं। येशूलाई ग्रहण गरेपछि हामी निर्दोषी जीवन यापन गर्दछौं र त्यसको निमित्त प्रत्येक येशूभक्तलाई पापमाथि विजय प्राप्त गर्ने वाचाहरू उहाँले दिनु हुन्छ भनेर यस अध्यायको विषय वस्तुमा छलफल गर्नेछौं।

१. अनुग्रहको भल अर्थात् अति भरिभराउ (रोमी ५:२०)

रोमी ५:२०मा पावलले अत्यन्त प्रभावशाली कथनलाई हाम्रो सामु तेन्स्याउनुभएको पाउँछौं: “जहाँ पाप बढ्यो, त्यहाँ परमेश्वरको अनुग्रह झन प्रचुर मात्रामा बढ्यो।” (रूपान्तरित)। यसलाई गलत ढंगमा सजिलैसँग लिन सकिन्छ किनभने यस कथनलाई आधार मानेर कतिले भन्छन्, “त्यसो भए मैले धेरै पाप गरेपनि हुन्छ किनभने परमेश्वरको अनुग्रहको भल ममाथि आइहाल्छ नी।” तर पावलले यो भन्न खोजेको होइन। पाप जतिसुकै प्रबल वा धेरै भएतापनि, र त्यसको भयङ्कर दुष्परिणाम जे भएतापनि, परमेश्वरको अनुग्रह हामीले प्रचुर मात्रामा पाइने भएकोले त्यस पापसँग उचित रूपमा व्यवहार गर्नसक्छौं भनेर पावलले दावी गर्नुभएको पाउँछौं। यो तर्कले हामी सबैलाई उच्च आशामा डोऱ्याउनुपर्दछ। कतिपटक हामी भन्छौं, “म अत्यन्त पापी छु। म परमेश्वरबाट टाडो भएको छु। म हराएको व्यक्ति हुँ। मेरो जीवनको सार्थकता अब छैन।” तर जतिसुकै भयङ्कर पापको खाल्डोमा परेपनि परमेश्वरले क्षमा दिनसक्ने पापमा परेकाछैनौं भनेर हामी दुक्क हुनुपर्दछ। पापले मानिसलाई मृत्युमा डोऱ्यायो भनेर पावलले अर्को

पदमा भनेको पाउँदछौं। तर येशूद्वारा पाइएको परमेश्वरको अनुग्रहले गर्दा मृत्यु पराजित हुन पुगेको छ र हामीलाई अनन्त जीवन उपलब्ध गराइएको छ। (यसको अर्थ मृत्यु केवल क्षणिक लोडशेडिङ्ग मात्र हुनपुग्छ)।

मानिसहरू भ्रममा नपरुन भन्ने पावलको चाहना छ। “पाप जति गरेपनि परमेश्वरले क्षमा दिइहाल्नुहुन्छ भन्ने” तर्कलाई पावलले प्रतिवाद गरेको हामी पाउँदछौं। हेर्नुहोस् रोमी ६:१,२: “अब हामी के भनौं? के अनुग्रह प्रशस्त मात्रामा होस् भनेर हामी पापमा लागि रहन्छौं त? त्यस्तो कदापि नहोस्...”। इसाई भयौं भनेर अब स्वतन्त्र भयौं र नैतिक दायरामा बस्नु आवश्यक छैन भन्ने गलत सोचाईलाई पावलले रोमी ६ २-११मा कसरी जवाफ दिन्छन्?

निर्दोष सावित भएको मानिसले पाप गर्नुहुन्न भनेर पावलले स्पष्ट रूपमा रोमी ६मा वाख्या गरेको पाउँदछौं। हाम्रो निमित्त पाप मरिसकेकोले हामीले पाप गर्नुहुन्न भनेर पावलले भन्दछन्। यसको अर्थ के हो भनेर उनले अझ स्पष्ट पार्नुहुन्छ।

पानीमा बप्तिस्मा लिनुको अर्थ चिहानमा गाडिएको हो। के गाडिन्छ त? पापले ग्रसित पुरानो मानिस पानीमा गाडिएको हो। पुरानो मानिस भनेको हाम्रो त्यो जीवन हो जसलाई पापले पूर्ण रूपमा नियन्त्रण गरेको हुन्छ। जब मानिसले पानीमा बप्तिस्मा लिन्छ त त्यस मानिसको पापको शरिर नाश हुन्छ। यसको फलस्वरूप त्यस मानिसले अब पापको सेवा गर्दैन। पाप भनेको आफ्ना दासहरूलाई शासन गर्ने मालिक हो भनेर रोमी ६मा पावलले पापको बारेमा चित्रण गरेका छन्। जब पापको शरिरलाई नाश गरिन्छ तब पापले त्यस मानिसलाई नियन्त्रण गर्ने अधिकार हुँदैन। जब पानीको चिहानबाट मानिस माथि निस्कन्छन् तब त्यो मानिस नयाँ मानिस अर्थात् नयाँ चोला लिएर यस संसारमा फेरि प्रवेश गरेको हुन्छ। त्यस नयाँ परिवर्तित वा रूपान्तरित मानिसले अब पापको पक्षमा उभिन्दैन र त्यसको सेवा पनि गर्दैन, किनभने ऊ अब नयाँ जीवन पाएर हिँडेको हुन्छ।

प्रभु येशू एक फेरा मात्र सबैको निमित्त मर्नुभयो। तर अहिले उहाँ सदासर्वदा जीवित हुनुहुन्छ। मृत्युले उहाँमाथि अब कहिलै पनि रजाई गर्न सक्दैन। यसरी नै बप्तिस्मा लिएको इसाई, सदासर्वदा पापमा मरिसकेको हुन्छ। उनलाई अब पापले कहिलै पनि नियन्त्रण गर्न सक्दैन।

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

निःसन्देह हामी सबैलाई थाहा छ, हामी पानीबाट निस्कने बित्तिकै हाम्रो जीवनबाट पाप स्वतः अलप हुँदैन। हामी पापको नियन्त्रणमा छैनौं भन्दैमा पापसँग संघर्ष गर्नुपर्दैन भनेको होइन। (हरेक क्षण हाम्रो परिक्षणको समय हुन जान्छ)। क्षण क्षणमा, दिनदिनै हामी पापमा मरिसकेका छौं र येशूमा जीवित भइरहेका छौं भन्ने मनस्थिति बोकिरहनुपर्दछ। (हामी कस्को पक्षमा खडा भइरहेकाछौं भन्ने सोचाइले निरन्तरता पाउनुपर्दछ)। विजयको वाचा हामीलाई दिइएको छ। तर त्यस बाचालाई विश्वासद्वारा हाम्रै लागि हो भनेर दावी गर्नुपर्दछ। विभिन्न कारणबस हामी पापमा पर्दा पनि परमेश्वरको अनुग्रहको प्रवाह रोकिएको हुँदैन भन्ने यकिनता हामीमा हुनुपर्दछ।

तपाईंको जीवनमा पापको शक्तिको चलखेल कस्तो भइरहेको छ? के बसिस्मा लिने बित्तिकै तपाईं अब म धर्मात्मा भएको छु र पापमा नफस्न सुरक्षा कवच प्राप्त गरेको छु भनेर दावी गर्न सक्नुहुन्छ? पापले तपाईंको जीवनलाई नियन्त्रण नगर्न र गर्न नदिन तपाईं के कुरा रोजी रहनुभएको छ? यदि तपाईंको आत्मनिर्णयले पापको आकर्षणलाई चुन्नुभयो भने बाइबलको कुनै पनि सुनौलो वाचाहरूले तपाईंलाई विजयी दिनसक्दैन भन्ने तर्कलाई आत्मसात् गर्नुहोस् भनी हामी प्रस्तुत गर्न चाहन्छौं।

२. पापलाई व्यक्तिको रूपमा चित्रण गरिइएको (रोमी ६:११,१२)

रोमी ६:११,१२मा पावलले पापलाई यसरी चित्रण गरेका छन्: “आफू-आफूलाई पापको लागि मरेका, तर खीष्ट येशूमा परमेश्वरको लागि जीवित भएको तिमीहरूले ठान्नुपर्दछ। यसकारण शरीरका अभिलाषा अनुसार चलनु नपरोस् भनी तिमीहरूका मरणशील शरीरमा पापलाई राज्य गर्न नदिओ। (रूपान्तरित)” पापले हामीलाई के गर्न दिनुहुन्न भनेर पावलले हामीलाई यहाँ चेतावनी दिएका छन्?

“राज्य गर्न नदिनु” भन्ने शब्दलाई रोजेर पाप भनेको “राजा” वा “राजाले जस्तै काम गर्ने” व्यक्तित्व भनेर चित्रण गरेको पाउँछौं। राजाले जस्तै हाम्रो नश्वर वा मरणशील शरीरलाई पापले राज्य गर्न चाहन्छ। हाम्रो प्रत्येक सोचाइ र पाइला पाइलामा उसले नियन्त्रण गर्न चाहन्छ।

“पापले तिमीहरूलाई रजाई गर्न नदिनु” भनेर पावलले हामीलाई सुझाव दिन्छन्। परमेश्वरको सामु निर्दोष भएको मानिसले पापलाई अब आफ्नो जीवनको राजा नबनाउन सकिन्छ भनेर पावलले स्पष्ट

गराउन खोजेका छन्। यसैमा हाम्रो आत्मनिर्णयलाई कसरी परिचालन गर्ने भन्ने कुरालाई हाम्रो सामु चुनौतीको रूपमा खडाभएको पाउँछौं।

“चाहना वा इच्छा वा आत्मनिर्णयको शक्तिलाई तपाईंले बुझ्नु अत्यन्त आवश्यक छ। यो तपाईंको मानविय स्वभावलाई नियन्त्रण गर्ने शक्ति हो। जीवनमा तपाईंले कसलाई रोज्नुहुन्छ, केलाई रोज्नुहुन्छ, के निर्णय गर्नुहुन्छ भन्ने कुराहरूमा यस शक्तिले प्रभाव पारिरहेको हुन्छ। सबै कुराहरू तपाईंको उचित तथा ठिक निर्णयमा भर पर्दछ। प्रत्येक पुरुष र महिलालाई यो आत्मनिर्णयको शक्ति परमेश्वरले नै दिनुभएको हो। यसलाई परिचालन गर्ने वा नगर्ने तपाईंकै हातमा छ। तपाईंको हृदयलाई तपाईंले परिवर्तन गर्न सक्नुहुन्छ। हृदयको आफ्नै अभिरुची वा चाहनालाई परमेश्वरमा तपाईंले त्यसै छोड्न सक्नुहुन्छ। तर तपाईंले उहाँको सेवा गर्न रोज्न सक्नुहुन्छ। तपाईंको इच्छा वा चाहनालाई परमेश्वरमा समर्पण गर्न सक्नुहुन्छ। जब परमेश्वरलाई तपाईंले तपाईंको जीवनमा काम गर्न दिनुभयो भने उहाँको आफ्नो असल इच्छा अनुसार उहाँले तपाईंलाई परिचालन गर्नुहुन्छ। अनि, तपाईंको सम्पूर्ण मानव स्वभाव येशूको आत्माको नियन्त्रणमा हुन्छ। तपाईंको चाहना, इच्छा वा आकर्षणहरूका केन्द्रबिन्दु येशू हुन आउँछ। तपाईंको बिचार र उहाँको बिचारमा तालमेल भएर उहाँसँग एकताको सुत्रमा तपाईं गाँसिन पुग्नुहुन्छ।” -एलेन जी हाईट, *स्टेप्स टू काइष्ट*, पृ. ४७बाट रूपान्तरित।

रोमी ६:१२मा उल्लेख गरेका ग्रीक अर्थात् युनानी “अभिलाषा” शब्दको अर्थ “चाहना वा इच्छा” हो। यो चाहना असल वा खराब हुनसक्छ। जब हाम्रो जीवनमा पापले रजाई गर्छ तब हाम्रो चाहना वा इच्छा खराब हुनसक्छ। हाम्रै शक्तिले त्यसको खिलाफमा लड्दा त्यो सक्तिशाली भएको हामी पाउँछौं। यसले गर्दा “हुन्न” वा “नाई” भन्न मुश्किल हुन जान्छ। पाप निरंकुश शासक हो। आफूसँग भएको कुरालाई ऊ कहिलै पनि संतुष्टि हुँदैन। यसले जहिले पनि अझ बढिको चाहना गर्दछ। अलिकतिमा संतुष्ट नभएकोले धेरै धेरैको निमित्त फर्केर आइरहेको हुन्छ। यस जिद्दीवाल तथा हठी शासकलाई पराजय गर्न हामी विश्वासमा दरो हुनुपर्दछ र परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूलाई दावी गरिनै रहनुपर्दछ। “यसकारण” भन्ने शब्द अत्यन्त महत्वपूर्ण मात्रु पर्दछ। यस शब्दले विशेष गरेर पद १० र ११मा उल्लेख गरेका वाक्यहरूमा हामीलाई फर्काउँछन्। पद १०मा भनिएको छ: “जुन मृत्युमा उहाँ मर्नुभयो त्यो पापको लेखि सधैंको लागि एकै पल्ट मर्नुभयो। तर जुन

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

जीवनमा उहाँ जीउनुहुन्छ, त्यो परमेश्वरको निमित्त जीउनुहुन्छ।" बसिसमा लिएको मानिस अब येशूले जस्तै परमेश्वरमा जीउँदछ। यसको अर्थ त्यस व्यक्तिको जीवनको केन्द्रविन्दु परमेश्वर नै हुनुहुन्छ। त्यस व्यक्तिले परमेश्वरलाई सेवा गरिरहेको हुन्छ। परमेश्वरलाई प्रसन्न पार्ने कुरामा त्यो महिला वा पुरुष लागेको हुन्छ। यस्तो परिस्थितिमा आफूलाई पर्न दिँदा त्यस व्यक्तिले पापको सेवा गर्न सक्दैन। किनभने मानिस परमेश्वर र पापको स्वामित्वमा एकै चोटी रहनसक्दैन। तर येशूद्वारा परमेश्वरमा जीवित भएर आफूलाई समर्पण गर्न दिइयो भने चाहे पुरुष वा चाहे महिला, त्यो उहाँकै मार्ग निर्देशनमा चलेको हुन्छ।

यस बुँदामा उल्लेख गरिएको एलेन जी हाईटको वाक्य फेरि हेर्नुहोस्। आत्मनिर्णय भन्ने तर्क कस्तो महत्त्व रहेछ, सो नियाल्नुहोस्। नैतिक चरित्र भएको मानिस भएकोले हामीमा आत्मनिर्णयको अधिकार हुनुपर्दछ। के ठिक के वेठक, असल वा खराब, येशू वा संसारका अभिलाषा आदि, सो चुन्ने अधिकार वा शक्ति हामीमा छ। अबको २४ घण्टामा तपाईंले पाउनुभएको स्वतन्त्र इच्छालाई नैतिक रूपमा कसरी चलाई रहनुभएको छ सो कुरामा ध्यान दिनुहोस्। परमेश्वरको यस पवित्र बरदान वा उपहारलाई तपाईंले कसरी परिचालन गरिरहनुभएको छ वा दुरुपयोग गरिरहनुभएको छ?

३. व्यवस्थाको अधीनमा? (रोमी ६:१४)

“किनकि पापले तिमीहरूमाथि राज्य गर्नेछैन, किनकि तिमीहरू व्यवस्थाको अधीनमा छैनौं, तर अनुग्रहको अधीनमा छौं।” रोमी ६:१४मा उल्लेखित यस भनाईलाई तपाईंले के बुझ्नुहुन्छ? यसको अर्थ के दश आज्ञाहरू अब निलम्बन भए त? यदि छैन भने, किन छैनन्?

सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टसँग सहमत नहुने इसाई बुज्रुकहरूले यस पदलाई हतियारको रूपमा प्रयोग गरेर सब्बथको पालनालाई अबमूल्यन गरेको हामी पाउँछौं। उनीहरूले भन्छन्, “हेर पावलले स्पष्ट रूपमा भनेका छन् हामी व्यवस्थाको अधीनमा नभएकोले सब्बथ दिनको पालनासँग हाम्रो अब सरोकार छैन।”

यस पदले स्पष्ट रूपमा त्यहि भनीरहेको छ त? हामीले अघि नै भन्यौं यदि व्यवस्था वा परमेश्वरको दश मौलिक आचारसंहितालाई हटायौं भने पापको सेरोफेरोमा हामी छौं भनेर कसरी भन्ने? किनभने त्यहि परमेश्वरको दश आज्ञाले नै पाप भनेको के हो भनेर त्यसको परिभाषा गरेको हामी पाउँछौं।

जो मानिस व्यवस्था अर्थात् यहूदी धार्मिक प्रणालीमा रहन्छ त्यो व्यक्ति पापको अधीनमा हुन्छ भनेर पावलले भन्न खोजिरहेको हामी पाउँछौं। तर जब कोहि व्यक्ति अनुग्रहको अधीनमा छ भने उसले पापमाथि विजय प्राप्त गरेको हुन्छ। किनभने परमेश्वरको व्यवस्था वा दश सुत्रलाई उसको वा उनको हृदयमा कुँडिएको हुन्छ। उसको वा उनको जीवनको कदममा परमेश्वरको आत्माले परिचालन गर्न दिएको हुन्छ। यसको अर्थ येशूलाई मसिह वा उद्धारकर्ताको रूपमा त्यस व्यक्तिले स्विकार गरेको हुन्छ। यसको अर्थ येशूले त्यस व्यक्तिलाई निर्दोष सावित गराइसक्नु भएको हुन्छ। यसको अर्थ त्यो व्यक्ति येशूको मृत्युमा आफू पनि सामेल भइसकेको देखाउँछ। यसको अर्थ पुरानो मानिस वा पुरानो जीवन नाश गरेको हुन्छ। यसको अर्थ जीवनको नयाँ मोड वा नवजीवनको जीवनमा बिउँतेर त्यस व्यक्ति अघि बढेको हुन्छ। त्यस व्यक्तिको जीवनबाट यी कुराहरूले पापलाई धपाइएको हुन्छ। पापमाथि विजय प्राप्त गर्न परमेश्वरले हामीलाई ती प्रतिज्ञाहरू दिनुभएको छ।

“व्यवस्थाको अधीन” भन्ने वाक्यलाई कठोरतासाथ हेर्नु मनाशिव देखिन्दैन। जो मानिस अनुग्रहको अधिनमा रहेको छु भनेर दावी गर्दछ तर परमेश्वरको व्यवस्थालाई पन्छ्याउँछ भने उसलाई अनुग्रहको प्रभाव हुँदैन। यसको फलस्वरूप परमेश्वरको न्याय उसको खिलाफमा खडा भएको उसले पाउँछ। यथार्थमा, “अनुग्रहको अधीन” भन्दा, पापीहरूको विरुद्धमा खडाभएको व्यवस्थाले ल्याउने इन्साफलाई परमेश्वरको अनुग्रहद्वारा येशूले हटाउनु भयो भन्ने जनाउँदछ। परमेश्वरको व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाको खिलाफमा जाँदा ल्याउने मृत्युको सजायबाट हामी स्वतन्त्र हुन्छौं किनभने हामी अब नयाँ जीवनमा रहन्छौं। हाम्रा पुरानो स्वभावबाट मरिसकेका हुन्छौं भनेर नयाँ जीवनले देखाउँदछ। यसले गर्दा हामी अब पापको दासत्वबाट मुक्त हुन्छौं। उदाहरणमा पावल एक जमानामा रिसाहा र हत्यारा थिए। उनले धेरै इसाईहरूको खिलाफमा लडेका थिए। तर जब उनले आफ्नो हृदय येशूलाई दिए तब “तिमीले हत्या नगर्नु” दश आज्ञाको एक सुत्र उनको निमित्त बोझ भएको थियो किनभने उनलाई थाहा थियो हत्या नगर्नु भन्ने आज्ञालाई नमानेर हत्या गर्दा उनी परमेश्वरको सामु दोषी भएर उभिनुको विकल्प थिएन। तर जब उनले येशूको अनुग्रहमा परे तब येशूले उनको सबै पाप तथा दोषहरूलाई हटाउनुभयो र उनी अनुग्रहको अधिनमा रहेको महशुस गर्न थाले। त्यहि अनुग्रहको अधिनमा रहदा उनी अब हत्या होइन

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

येशूपछिको जीवनदान कसरी दिनुपर्छ र प्रेम कसरी गर्नुपर्छ भनेर प्रचार गर्ने प्रखर तथा शक्तिशाली प्रचारकको रूपमा खडा हुन पुगे, तब के उनी पूनः हत्यामा सरिक हुन भए र? अहँ, हत्या नगर्नु भन्ने आज्ञालाई उनले सहस्रसाथ पालन गर्न पुगेका थिए। यो आज्ञा उनको लागि अब बोझ नभएर अवसरको रूपमा खडा भए-अनुवादकको मन्तव्य) ।

येशू खीष्ट तपाईंको जीवनमा केवल कथा मात्र नभएर वास्तविक भएको कहिलै महशुस गर्नुभएको छ? के येशूको आनन्दले तपाईंको जीवन छाएको छ? तपाईंको जीवनमा येशूले कस्तो काम गर्नुभयो भन्ने केहि प्रमाण छ? तपाईंले कुन पक्षलाई अंगालीरहनुभएको छ जुन पक्ष तपाईंलाई थाहा छ त्यो पक्षलाई अंगालीरहनु अनुचित छ? येशूको अनुग्रहले त्यस अवगुण वा पक्षलाई हटाउनु किन आवश्यक छ?

४. दुई विपरीत स्वामीहरू (रोमी ६:१५,१६)

पावलले रोमी ६:१५,१६मा भन्नुहुन्छ: “अब के त? के हामी व्यवस्थाको अधीनमा छैनौं, तर अनुग्रहको अधीनमा छौं भनेर पाप गर्ने त? कदापि होइन। के तिमीहरू जान्दैनौं आज्ञाकारी दास वा सेवकको रूपमा आफैलाई जसकहाँ समर्पण गर्छौं, जसको आज्ञा तिमी पालन गर्छौं, त्यसको दास वा सेवक पनि हुन्छौं?— कि त मृत्युतिर लाने पापको कमारा अर्थात् धार्मिकता वा अनन्त जीवनतिर लाने आज्ञाकारिताको?” पावलले यहाँ के भन्न खोजीरहेका छन्? यहाँ स्पष्ट रूपमा उनले आफ्नो तर्कलाई कसरी प्रस्तुत गरेको पाउँदछौं? हाम्रो जीवनमा मध्यम मार्ग भन्ने छैन, कुन बाटो रोज्नुपर्छ सो बाटो हाम्रो अगाडि खडा भएको छ, त्यसलाई चुन्ने आत्मनिर्णयको अधिकार हामीलाई नै दिएको छ। हाम्रो मालिक वा स्वामी को हो भनेर हामीले चुन्नुपर्छ भन्ने पावलको मन्तव्यलाई हामीले कसरी लिने?

स्पष्टतया हामीले विश्वासद्वारा नयाँ जीवन पायौं भन्दैमा पापबाट अलग हुन हामीले सुरक्षित कवच लगाउन पुगेकाछौं भनेर पावलले भनेका छैनन्। हरदम पापले हामीलाई छोप्न खोजीरहेको हुन्छ भनेर पावलले औल्याएको पनि पाउँदछौं। तर विश्वासको जीवनले पापमाथि विजय हासिल गरेर जीउन सम्भव छ भनेर हामीलाई चुनौतिपनि दिएको पाउँदछौं। परमेश्वरले प्रतिज्ञा गर्नुभएको विजयी जीवन केवल उहाँमा विश्वास अर्थात् आस्था राख्दामात्र पाउन सक्छौं।

पाप भनेको त्यो राजा हो जसले उसको अधीनमा रहेकोलाई शासन गर्छ भनेर पावलले व्याख्या गर्दछन् । अनि पाप भनेको त्यो मालिक हो जसले जबरजस्ती आफ्ना दास तथा सेवकहरूलाई आदेश पालना गर्न लगाउँदछ । कुन मालिकलाई हामीले चुन्ने भनेर पावलले हामीलाई औँल्याएका छन् । हामीले पापलाई चुन्न सक्छौं तर यसले मृत्युमा डोऱ्याउँछ । वा हामीले धार्मिकता वा धर्मपरायणता जसले हामीलाई अनन्त जीवनमा डोऱ्याउँछ । परमेश्वर र सैतानको बिचमा हिँड्ने मध्यम मार्ग पावलले देखाएका छैनन् । अन्तमा, हामीले अनन्त जीवन वा अनन्त मृत्यु पाउने भएकोले ती दुई मध्य एक मार्गमा हिँड्न बाहेक अरू विकल्प बाटो वा मध्यम मार्ग हाम्रो सामु नभएको बाइबलले औँल्याउँछन् ।

पद १७ र १८ले पद १६लाई पावलले अझ कसरी स्पष्ट पारेको हामी पाउँदछौं । यसमा भनिइएको छ: “तर परमेश्वरलाई धन्यवाद होस्, कि तिमीहरू एक पल्ट पापका दास थियौं, अब जुन शिक्षाको नमूनामा तिमीहरू सुम्पिएका थियौं, त्यो हृदयले पालन गर्नेभएका छौं । तिमीहरू पापबाट मुक्ति गराइएर धार्मिकताको दास वा सेवकहरू बनेका छौं ।

आज्ञा पालन गर्नु र उचित शिक्षा-दिक्षालाई पावलले कसरी जोडेका छन् हेर्नुहोस् । “doxtrine” वा डक्ट्रिन भन्ने ग्रीक शब्दको अर्थ शिक्षा-दिक्षा हो । रोमका इसाईहरूले इसाई आस्थाका मौलिक शिद्धान्तहरू सिकेका थिए र तिनीहरू त्यसै अनुसार चलेका थिए । त्यसकारण, पावलको अनुसार, ठिक शिक्षा-दिक्षा अपनाउँदा रोमी इसाईहरू अब धार्मिकताको दास वा सेवक बन्न पुगेका छन् (पद १८) । हामीले प्रेम गर्नु भने भइहाल्छ नी, शिक्षा-दिक्षा त्यस्तो महत्व छैन भनेर कसैले सिकाउला । यस्तो धारणा राख्नु अति नै सरल छ जुन अपनाउनुपर्ने धारणा त्यत्तिको सरल छैन । गलातीका चर्चका सदस्यहरूलाई कतिपय धर्मगुरुहरूले गलत शिक्षा-दिक्षा सिकाएका थिए । यसको फलस्वरूप धेरै इसाईहरूले धोका पाएर अलमल्लमा परेका थिए र तिनीहरूको पतन पनि भएको थियो । यस कुरालाई मध्य नजर राखेर पावलले रोमी इसाईहरूप्रति आफ्नो चासो व्यक्त गरेका थिए । त्यसकारण ठिक वा सत्य शिक्षा-दिक्षाबाट आत्मज्ञान बढाउनु अत्यन्त महत्वपूर्ण छ । यसबाट विचलित हुनबाट हामी हरहमेसा सतर्क हुनुपर्छ । (परमेश्वरको सत्य ज्ञानले सत्प्रेमलाई सिँगार्दछ) ।

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

पापका दास वा सेवक वा धार्मिकताको दास वा सेवक: यी दुईको बिचको भिन्नता स्पष्ट छन्। यदि बसिस्मा पछि हामीले पाप गर्नु भने के हामीले साँच्चिके मुक्ति पाएका हुँदैनौं र? येशूको उपासक भएर पनि पापमा फस्न सक्छ भनेर यूहन्नाले १ यूहन्ना १:८-११ले कसरी हामीलाई कसरी देखाइएको छ?

५. आत्मफल जसले हामीलाई पवित्र जीवन यापन गर्न अगुवाई गर्दछन् (रोमी ६:१९-२३)

अहिले सम्म रोमी ६लाई लिएर जुन अध्ययन गर्नु तयसलाई सोचेर अब बाँकी १९-२३ पनि पढ्नुहोस्। पावलले यहाँ के भन्न खोजिरहेका छन्, त्यसलाई तपाईंको आफ्नै शब्दहरूमा वाख्या गर्नुहोस्। अझ सबभन्दा महत्वपूर्ण सत्य त, यी पदहरूमा व्यक्त गरेका अति महत्वपूर्ण ज्ञानलाई तपाईंको जीवनमा कसरी आत्मसात् गर्ने? यहाँ के विषयहरू तथा समस्याहरूलाई औँल्याइरहेका छन् सो आफैलाई पनि सोध्नुहोस्?

पुरुष, महिला र बालबालिकाहरूको पापी मानव स्वभावलाई पावलले राम्रोसँग बुझेका छन् भने यहाँ देखाइएको पाउँछौं। भौतिक शरीरको कम्जोरीपना र त्यसको पापपूर्ण अभिलाषाहरूलाई पावलले केलाइरहेको पाउँछौं। ग्रीक भाषाबाट निकालिएको “कम्जोरी” शब्द “अशक्तता” पनि हो। पतित मानव स्वभावलाई त्यसै छोडियो भने के गर्छ भन्ने कुरा पावललाई थाहा छ। त्यसकारण, पावलले फेरि पनि आत्मनिर्णयको अधिकारलाई औँल्याइएको पाउँछौं। यो अधिकार त्यो शक्ति हो जसले हाम्रो कम्जोर शरीरलाई नयाँ स्वामी येशूमा समर्पण गर्न हामीलाई सघाउँदछ। अनि एकपल्ट हामी येशूमार्गमा हिँडन निधो गर्नु भने पवित्र धार्मिक जीवन यापन गर्न येशूले नै सघाउनुहुन्छ।

“पापको ज्याला मृत्यु हो” भनेर रोमी ६:२३को कथनलाई सम्पूर्ण इसाई जगतलाई थाहा छ। पाप भनेको परमेश्वरको आज्ञालाई तोड्नु हो। निश्चयनै कसैले पाप गर्छ भने त्यसले मृत्यु भोग्नु पर्छ। पापको ज्याला मृत्यु हो भन्ने ज्ञानलाई कसरी व्याख्या गरिइएको छ भन्ने तथ्यलाई बुझ्न सम्पूर्ण रोमी ६ अध्याय बुझ्नु पर्दछ। पाप भनेको त्यो मालिक हो जसले आफ्ना दासहरूलाई नियन्त्रण गर्छ भनेर पावलले भन्दछन्। अनि आफ्नो बसमा कसैलाई राख्न सफल भयो भने त्यो व्यक्तिलाई पापले छकाउन सक्दछ र अन्तमा उसलाई मृत्युको पासोमा पार्दछ।

पावलले उल्लेख गरेका दुई जना मालिकको उदाहरणलाई फेरि हेरौं। एक जनाको सेवा गर्नु भनेको अर्कोबाट मुक्त हुनु हो भनेर पावलले देखाउदछन्। यहाँ फेरि एकको विकल्प अर्को चुनिनु पर्छ भनेर हामी देख्छौं। मध्यम मार्ग छैन। फेरि याद गर्नुहोस्, पापको नियन्त्रणमा हामी छैनौं भन्दैमा हामी पापरहित भएको देखाउँदैन। यसको अर्थ यो होइन, हाम्रो स्वभावसँग हामी संघर्ष गर्दैनौं र पापमा पनि पर्दैनौं। तर यसको यथार्थ अर्थ यो हो, अब हामी जानाजानी पापको दासत्वमा छैनौं। यस संसारमा भएको पापको अस्तित्वलाई हामी नकार्दैनौं न त त्यसले हामीलाई पार्न खोजेको पासोलाई। तर यसको अर्थचाहिँ यो हो, कि हामीले हाम्रो दैनिक जीवनमा पापको प्रभावबाट विजय प्राप्त गर्न परमेश्वरको प्रतिज्ञालाई दावी गरि नै रहनुपर्दछ।

जसले पापको सेवा गरिरहन्छ त्यसको निमित्त यी पदहरूले तिनीहरूलाई पापको दासत्वबाट उम्किन आह्वान गर्दछन्। लज्जास्पद कामहरू गरेको साटोमा हामीलाई निरंकुश पापले केहि दिँदैन, केवल मृत्यु। त्यसकारण, बुद्धिमानी मानिसले त्यस निरंकुश शासकबाट स्वतन्त्र हुन चाहना गर्नुपर्दछ। जब मानिस परमेश्वरको धार्मिक मार्गमा हिँड्छ तब उसले उचित र प्रशंसायोग्य कामहरू गर्दछ। आफूले मुक्ति पाउन ती कार्यहरू गर्दैन। बरू, नयाँ जीवन वा नयाँ अनुभवले गर्दा तिनीहरू असल र धर्मात्मा व्यक्ति बन्न पुग्छ। यदि उसले आफ्नै अथक प्रयासबाट मुक्ति पाउन खोज्छ भने सुसमाचारको मुख्य मनशायलाई गुमाइरहेको हुन्छ। यस खालका मानिसहरूले मुक्ति भनेको के हो त्यसको ज्ञान पाएको देखाउँदैन, न त येशूको आवश्यकता।

उपसंहार: एलेन जी हार्टको देहायका सामग्रीहरू पढ्नुहोस्: मेसेजेज टु योङ्ग पिपुल पृ. १०५:१०६को "भिक्टोरी आप्रोप्रियटेड", थतस् फ्रम द माउन्ट अभ ब्लेशिङ्ग, पृ. ९३-९५को "द टु मोटिभ इन सर्भिस", टेस्टिमोनिय फर द चर्च, ठेली ३, पृ. ३६५को "अपिल टु द योङ्ग," र द एसडिए कमेन्टरी, ठेली ६को पृ. १०७४ र १०७५।

"विश्वास र त्यस विश्वासबाट गरिने कामबिना इसाई हुँ भनेर दावी गर्नले उसको केहि पनि उपलब्धी हुँदैन। कसैले पनि दुई मालिकको सेवा गर्न सक्दैन। सैतानका सन्तानहरूको मालिक वा स्वामी ती सैतान नै हुन्। सैतानलाई समर्पण गर्नेहरू सैतानकै खतनमा रहन्छन्। तिनीहरू सैतानका सेवकहरू हुन्। तिनीहरू परमेश्वरको भक्त हुन सक्दैनन्। जस सम्म तिनीहरूले सैतान र उसको कामलाई त्यागदैनन् तिनीहरू परमेश्वरका सेवकहरू हुनसक्दैनन्। स्वर्गका

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

राजाको सन्तान हुनेहरूले सैतानको मनोरञ्जन, मोजमजा, मनमोहक, सोख सयल क्षणिक आनन्द आदिमा भाग लिनु हानीकारक सावित हुनसक्दछ। सैतानले दिने आनन्द लोकप्रिय वा झट्ट हेर्दा हानीकारक नदेखिएतापनि परमेश्वरका भक्तहरूले त्यसमा सहभागी हुनु मनासिव हुँदैन। परमेश्वरबाट टाडा राख्ने क्रियाकलापबाट आफू शुद्ध भएर बस्ने मार्गदर्शन उहाँको पवित्र शास्त्र बाइबलमा यथेष्टरूपमा उपलब्ध गराइएको छ। आफूले अपनाएका आस्थामा हिँड्न सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरूले अपेक्षा गर्नुपर्दछ। "-एलेन जी हार्ट, टेस्टिमोनिय फर द चर्च, ठेली १, पृ. ४०४।

चिन्तनमनन:

१. पापबाट विजय हासिल गर्न धेरै अभूतपूर्ण प्रतिज्ञाहरू परमेश्वरले हामीलाई दिनुभएको छ। साँच्चिकै भनौं भने हामी नयाँ गरि जन्मेका येशू भक्तहरूलाई यो थाहा छ हामी कति पतित भएका छौं, कति पापी छौं र हाम्रो हृदय कस्तो अधर्मी र खराब नियतले भरेको हुन्छ। यसमा कसैले असहमत जनाउने ठाउँ छ त? सोच्नुहोस्।
२. प्रभु येशूले तपाईंको जीवनमा के गर्नुभयो भनेर विश्वासीहरूलाई बाँड्नुहोस्। साथै येशूमा नयाँ जीवन पाउनुभएकोले तपाईंको जीवनमा कस्तो बदलाहत ल्यायो भन्ने विषयमा पनि चिन्तनमनन गर्नुहोस्।
३. हाम्रो मुक्ति केवल येशूले हामीलाई के गर्नुभयो त्यसमा मात्र भरपर्छ भन्ने ज्ञानलाई हरदम मध्यनजर गर्नु अति आवश्यक छ। तर मुक्तिको उपहार पाएपछि त्यसबाट हाम्रो जीवनशैलीमा पार्ने प्रभावलाई वेवास्ता गर्नु कतिको खतरा छ भन्ने कुरालाई हामीले बिर्सनुहुँदैन। मुक्तिको अनुभव गरेर उहाँको आत्मज्ञानमा बढ्दै जाँदा हामी उहाँको स्वरूपमा ढालिन्दै जानेछौं भन्ने शुभ-समाचार अरूलाई सिकाउनु किन जरुरत छ त? मुक्ति भनेको केवल धर्मको लुगा लगाउने मात्र होइन तर त्यसबाट निकास गरिने मानवहित कार्यक्रममा संलग्न हुनु र परमेश्वरको आचार संहितालाई शिरोपर गरेर उहाँको शक्तिले आफू परिचालित हुनु हो। यो ज्ञान बुझ्नु किन महत्वपूर्ण छ?

